1982

(Midőn a Hitelt megalapítottuk)

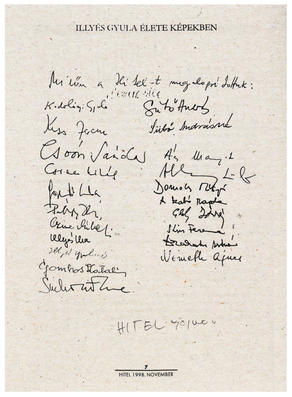
ILLYÉS GYULA ÉLETE KÉPEKBEN

HITEL 1998. NOVEMBER

1982 novemberének első napjaiban vetette fel két év után újra Csoóri Sándor azt az ötletet, hogy a rendszer által perifériára szorított írók és költők részére folyóiratot kellene indítani. Németh László özvegye, Ella asszony felkarolta a kezdeményezést, és november 12-ére népes társaságot hívott vacsorára Orsó utcai lakásába. Illyés Gyula a néhány napja megjelent Illyés Gyula élete képekben című kötetével érkezett. A vacsora utáni hosszú, lelkes vita, amelynek Illyés Gyula volt a hangadója, végül is Széchenyi gondolatait emlegetve, a folyóirat címéül egyhangúlag a Hitelt fogadtuk el. A történelmi aktus dokumentálására, a Németh családnak hozott képes album első oldalára Illyés Gyula sora – *„Midőn a Hitelt megalapítottuk”* – után huszonkét vacsoravendég aláírása került.

„A VÁLLALKOZÁSHOZ HITEL KELL. A SZELLEMIEKHEZ MÉG INKÁBB, MINT AZ ANYAGIAKHOZ... HA SZÉCHENYI ÚJRA FELLÉPNE, MEGINT A HITELT ÍRHATNÁ KÖNYVE HOMLOKÁRA, – DE MOST ELSŐSORBAN A SZELLEM EMBERÉNEK A SZELLEMI VÁLLALKOZÁSBA VETETT BIZODALMÁT KELLENE ALATTA ÉRTENIE.”

88 1

HITEL

FÜGGETLEN IRODALMI, TÁRSADALMI, KRITIKAI LAP

1. évfolyam, 1. szám • 1988. november 2. • Ára: 39,— Ft

(Illyés Gyula születésnapján, 1988. november 2-án megjelent az első lapszám)

A Magyar Nemzet megkérdezte:

Mit érdemes tudni a Hitelről?

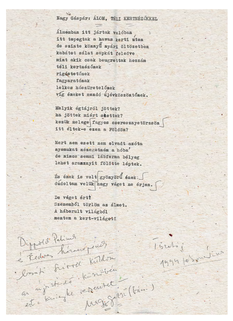

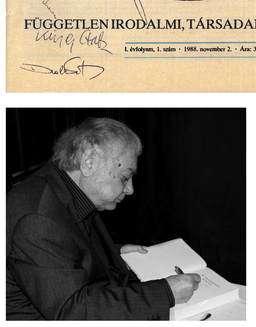

„Mi, a szerkesztőség tagjai nem mondtunk le a címről. S nemcsak ragaszkodtunk hozzá, mert a hitel szó Széchenyi értelmezésében egy korszak elindító kulcsszava volt, s nem is csak azért, mert az Erdélyi Fiatalok ezerkilencszázharmincötben indított folyóiratáról is ez a fogalom világított, hanem azért, mert azt gondoljuk: nekünk az élet hitelét, a szavak hitelét, a szétszórtságban is összetartozó nép hitelét, a lángok, a romok, a vér mocskai közé került ember hitelét is vissza kell szereznünk.” **(Csoóri Sándor)**

1992

(1992. június 24-éig a lap kéthetente jelent meg, majd szeptembertől havilapként folytatta működését.)

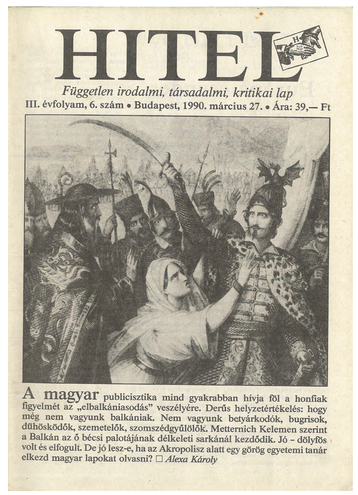
HITEL

Független irodalmi, társadalmi, kritikai lap

III. évfolyam, 6. szám • Budapest, 1990. március 27. • Ára: 39,— Ft

A magyar publicisztika mind gyakrabban hívja föl a honfiak figyelmét az „elbalkániasodás” veszélyére. Derűs helyzetértékelés: hogy még nem vagyunk balkániak. Nem vagyunk betyárkodók, bugrisok, dühöngőkölök, szemetelők, szomszédgyűlölők. Metternich Kelemen szerint a Balkán az 6 bécsi palotájának délkeleti sarkánál kezdődik. Jó – dőlyős volt és elfogult. De jó lesz-e, ha az Akropolisz alatt egy görög egyetemi tanár elkezd magyar lapokat olvasni? □ *Alexa Károly*

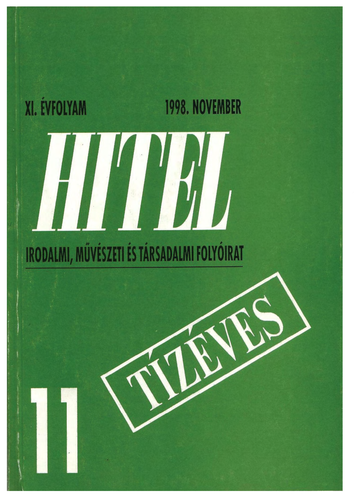
XI. ÉVFOLYAM 1998. NOVEMBER

HITEL

IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALMI FOLYÓIRAT

11 TIZENÉVES

Keresztény létre...

Ahogy a madár csipeget
forgatva folyton a fejét
úgy szedtem óráimat
rettegve folyton a Veszélyt;

lesve gyors szemmel egyre szét,
elnézik-e az emberek
megszereznem a morzsalék
vigaszt, mit végzetem vetett.

Így lett egy falat, egy itat
Számban gyönyör és iszonyt,
Megáhítás és rettegés!

Jutalmul mennyet és pokolt
keresztény létre így csatolt
egybe nekem a – Büntetés!

Illyés Gyula hagyatékából
(Hitel, 2000. január)

„Elég öreg vagyok ahhoz, hogy ne higgyek naivan semmiben és megkapaszkodjak mindenféle gondolatban, amely megóv attól, hogy kétségbeesett legyek. Emlékezetek Illyés szavaira: „Olyanokat élünk meg, amire nincs ige, – Picasso kétorrú hajadonai –, hatlábú ménjei – tudták volna csak eljajongani, – vágtatva kinyeríteni –, amit mi elviseltünk, emberek, – amit nem érthet, aki nem érte meg”. S amire ma sincs szó, teszem már én hozzá, ezért kellett megtanulnom paradoxonokban gondolkozni, paradoxont látni mindenben. (...) Aligha lehet egy népet, egy kultúrát megérteni, aligha érthetjük önmagunk helyzetét, amíg önellentmondásainkat föl nem ismerjük.”
(Tornai József)

„Kassák harminc évvel ezelőtt naplójában így írt: „... három nemzedék sorsát látom magam előtt: 1. akiket kiheréltek, 2. akik kiherélték önmagukat, 3. akik herélten születtek...”. Ne általtassuk magunkat felebarátaim, legfőként rajtunk múlik, hogy ez az örögi kör végre megszakadjon! Ebben, rajtunk kívül senki más nem segíthet.
(Döbrentei Kornél)

„Igazi ünnepet és igazi gyászt mélyen magamban hordok. Hiába int a történelemmé ácsolt történések fényes tavaszokon át végül rozsda össze, majd a semmi ágaivá véznuló sora, egyszer átsétálnék még a Múzeum kertbe. Fel a lépcsőkön, talán elég lenne csak úgy, hányavetin, póztalanul, félig. Felolvasnám a madaraknak és a kíváncsi gyerekeknek a Tizenkét Pontot és az Egyetemi Ifjúság Tizenhat Pontját. S ha nem rohannának értem a tűzoltók, mentők, más vízipisztolyos herkules kft.-k legényei, mosolyogva várnám a kérdést: – Hol él maga?”
(Simonffy András)

„Mindent meg lehet csinálni! Az a kérdés, hogy szabad-e. Nem ütközik-e a feladat célja az ars poeticával? Az ars poetica a hosszú idő alatt kialakult, művelt meggyőződés nagy célok vagy a nagy cél elérésének érdekében. A cél elérhető, s lehet elérhetetlen a ragyogó kudarcok útján. (...) Aki egy városrészbe ingatlant, házat vagy szobrot tervez, annak jól neveltnek kell lennie, és tisztelnie kell a városrész stílusát. Tisztelete lehet szellemes is.”
(Melocco Miklós)

A nemzeti himnusz fogalma megvilágítható mind az irodalomtörténet, mind az eszmetörténet hagyományai szerint. Ugyanakkor a nemzeti himnusz a modern nemzet jelképeinek egyike, következésképpen megközelíthető a kulturális antropológia, sőt a jog világa felől is. Ismeretes, hogy a nemzeti himnuszról rendszerint valaminő közmegegyezés – nevezhetjük szokásjognak is – szokott határozni, és gyakran előfordul, hogy az alkotmány szintén rögzíti, melyik konkrét szerzőnek melyik verse (esetleg melyik konkrét versszaka) az illető ország nemzeti himnusza.
(Kiss Gy. Csaba)

A mesterségbeli alázat (...) nem idejétmúlt, ezt soha nem váltották le és nem is fogják. A művészet egyik sajátsága, hogy csak céhszerűen csinálható, aki manufakturálisan vagy nagyiparban akar művészetet termelni, az –észrevétlenül bár, de bizonyosan –, „kiválallkozza” magát a művészet világából. (Talán épp ez, a céhes jelleg az, amely idegennek vált a mai korban az emberek számára, amit nem vesz be a posztmodern fogyasztó – s persze az őket konzervre szoktató konzervgyártók – gyomra; a művészetnek ezt a magában- és magáértvalóságát szeretnék sokan sokféle módon felszámolni vagy uniformizálni; (...) a művészet, akár a szerelem – tiszta formájában persze – egyedi, piacosíthatatlan, uniformizálhatatlan.
(Nagy Gábor)

„Az igazságérzet nyilván filogenetikus kód bennünk. Valószínűleg azok a közösségek maradtak fenn a kezdetekkor, amelyeket az összetartás, a valóságtisztelet, az együttérzés, az egymást segítés jellemzett, amelyekben az igazságérzetből fakadó magatartás vált a kapcsolatokká; később a szervezetek, az intézmények alapjává.”
(Móricz Zsolt)

„Ahol 1945 után börtönbe és szovjet munkatáborokba hurcolták, megkínozták, megsemmisítették a polgárságot, majd a forradalom bukásával egy fiatal értelmiségi nemzedék futott szét a világba, s egy félszázadon át hazugságban pácolt, emlékezetfogyatékos ifjúság nevelődött, ott útnak indulva, művelt polgárság nem alakulhatott ki.”
(Ablonczy László)

Kedves Barátaink!

A Hitel Szerkesztősége az V. évfolyam felénél, 95 szám után elköszön Önöktől. Az indulás (1988 novembere) óta történelmi időket éltünk át s a Hitel igyekezett talán nem is csak tanúja, de résztvevője lenni a magyar társadalmi átalakulásnak. Hogy miként, azt ítélje meg az olvasó, mérje meg az idő. Köszönet támogatóinknak, szerzőinknek és olvasóinknak itthon és a nagyvilágban.

Csoóri Sándor Illyés Gyula
Mészöly Miklós Bonyhai Jenő
Varga Csaba Bánffy Miklós
Nyírő Endre Alexa Károly
Csalog Zsolt magyarázat
Csaba László Tornai József
Molnár Imre Bíró Zoltán

Lectori Salutem!

A megújult HITEL olvasóinak!

Szeptember van. Becsöngettek.

Nekünk is indul a folyóirat-tanév.
Immár felső tagozatban.

A szerkesztői "gályapadban":

Csoóri Sándor
Döbrentei Kornél Gyurkovics András
Lábas Ferenc magyarázat
Simon Balázs Mészöly Miklós

Etruszk szarkofág

Hová, hová, ti másvilági pár
oly biztosan? mintha valahol távol
volna valami, pedig csak a fal
tengerzöldje a Villa Giuliában,
s huszonhat század távolából
én, idetévedt, véletlen magyar,
bámulgatok két egyszemű profilt,
micsoda mosoly ez? talán pokoli eb
tekintetéből csippentették egyetlen
szemhunyással és fölbukva kinyitva
még rejtelmesebb és megfejthetetlen
az alattomos ragadozó nyugodt
tele gyomrának lelki tükre, fönség!
ahogy elejti magának az öröklét
a kiválasztott áldozatokat.

(Ágh István)

A Magyar Nemzet megkérdezte:

Mit érdemes tudni a Hitelről?

„Kádár János megélte Nagy Imréék apotheozisát. Ez jó.”
(Alexa Károly)

„Az igazságot leszavazhatja, elhallgattathatja, beböröngözheti, de nem foszthatja meg hatalmától sem önkény, sem forradalom, sem ellenforradalom. Sem demokrácia.”
(Fekete Gyula)

„Nem tudom, mikor nagyobb a baj, ha a művészet politizál, vagy ha a politika művészkedik?”
(Szabados Árpád)

„Történelmileg kialakult létünk – másságunk – hagyományaink elmélyült tanulmányozása és vállalása minden más közösséggel egyenlő jogunk s az emberiség szellemi örökségének gazdagítására lehetőséget adó küldetésünk. Az általános emberi rendeltetés jelszava megtévesztő. Parafrazálva a Szentírást: hogyan szeretheti valaki Istent, akit nem lát, ha nem szereti felebarátját, akit lát?”
(Tőkéczki László)

„Lehet-e a halászléből újra halaktól nyüzsgő akváriumot csinálni?”
(Bogár László)

„Van-e végső harc? Ami után a lándzsák nem karcolnak felhőt? Medencei táj, honi táj fölött piros gombolyag. Jön holnap szél újra, égalj véres. Szívekben rögfutam indult, ez a benti billentyűs, félő, idejekorán hangját szakasztja. Megáll. Mint én, évnek elején. Nézek történelmi tértáncot, magas lóra kapaszkodó sebzett vezért. Hallom: szél szavát, kaszasuhogás. Már megint, még mindig. Eljön a mi országunk? Hiszem azért: igen.”
(Dippold Pál)

„Hol is van hát a nemzet? Talán azok szívében, akik számtalan csalódás és kudarc után is, ha másból nem, hát dacból, a nemzet részének érzik magukat? Talán az erdélyi, a kárpátaljai, a felvidéki, a délvidéki, a burgenlandi magyarokban, akik ragaszkodnak az ősi, sorsadta helyhez, hazához, magyarsághoz, anyanyelvhez? Vagy a nyugati szórványokban élő magyarok tudatában, akik kényszerből mentek el innen, s most örömteli szorongással szurkolnak nekünk, hogy sikerüljön? És itt a szőlőhegyen, a derekukat nem kímélők, a tenyerüket nem kímélők, a metszőolló csattogtatók, a kopácsolók munkájában, akik akkor is dolgoznak, ha nem sok terméssel kecsegtetnek az aszályos évek, ha kevés is a fizetség érte? Igen, a nemzet alighanem bennünk él szétosztódva – szétszóródva. És most, ünnep után, húsvétra várunk.”
(Bíró Zoltán)

„A modern Ádám és Éva most csak a maga tisztázhatatlan helyzetére döbbenhet rá egymáshoz való viszonyában is: zeneje, képzőművészete és nagyrészt költészete is erről a tanácstalanságba-eséséről szól. Törmeléket, zűrzavart, gondolatnélküliséget terjeszt maga körül. A kiűzetés bibliai mítosza ezzel fejeződik be: a modern civilizációból, mely a teljesen kifelé fordult Én-t teremtette meg – inkább azt mondhatom: gyártotta le –, nem lehet tovább menekülni.”
(Tornai József)

„Félúton megtorpanva mindig, rögeszmésen helyben járunk háttal előre, vakmerően. Mindenünk odamarad az alvilágban, az apolloni ajándék-lant is, mellyel megigéztük a Cerberust. Három fejéből kettő a szagló jövőt előre jelző, napvilági ebeken. „Provokálom a fátumot”, így a lándzsás ember. És várja már vadkan, mérgezett farkas, orvgyilkoshad, önmerénylete késztető, halálos idill.
Örök-jelenidejű magyar sors?”
(Döbrentei Kornél)

„Az írók tehát írjanak. Minél szebbet és minél jobbat. Azzal küzdhetnek legeredményesebben mindenféle zsarnokság és az irodalmat fenyegető veszedelem ellen.”
(Borbándi Gyula)

2008

(Húszéves a Hitel)

„Tíz éven át ez a mélyzöld borítójú folyóirat vállalta – néhány folyóirat-társával együtt – a nemzeti irodalom hagyományának folytatását. (…) Ma már egyre világosabb a szerkesztőség tagjainak, hogy egy valamire való folyóirat nemcsak szolgálatot teljesít, hanem korszakos végeznivalókra is fölhívja a lapban megjelenő írók figyelmét. „Ahhoz, hogy megtudjuk: kik vagyunk, s mit érünk, továbbra is irodalom kell, művészet és filozófia." Ezt a jelszót írnánk föl legszívesebben emlékeztetőül a szerkesztőségi bejárat fölé. A 2002 januárjában megjelenő *Hitel* ennek a morális és erkölcsi parancsnak az ösztönzésére kezdi el harmadik korszakát, külső formájában és tartalmában is megújulva. Minden idegszálunkkal érezzük, hogy a mai magyar valóság alakulása, drámája, köznapi víziója már rég nem fér bele a napilapok cikkeibe, riportjaiba, tévétudósításaiba, mindez irodalmi műfajok után kiált. Példaul új témájú és új stílusú szociográfiákért." (A Szerkesztőség)

Utolsó echloga

Látod-e Miklós, íme a néped
hegynek hajszolt szükszemű nyújad
nyugton fekszik a völgyi cserényben
pingált vaskerítés horizontja
s megborzong, gyapját keveselli
hogyha szabad szeleket, suhogó, vad
áramokat kerget le a hajnal a
völgybe
szarvassá vált szép fiait meg a
kajla kopófalkák és vérebek üzik
farkasnyomnak ugatva zenélő
léptü paták rajzát az avarban
s nem hallatszik a völgybe le más, csak
rossz csahолás, tört szárnyu sikoly
hát lásd

(Csengey Dénes)

„A szenvedései mélyére került Jóbot meglátogató barátok nem tudnak segíteni a bajbajutotton, mert ami Jóbbal történik, az egyedül őrá, a valaha jobb napokat látott, látszólag mindenétől megfosztott emberroncsra, valamint az Úrra s az Úr hatalmát és teremtménye hitét próbára tevő Sátánra vonatkozik. Jób nem ismeri az Úr szándékát, csak mérhetetlen hatalmát érzi maga felett, az esendő ember lehetőségét a Teremtővel szemben. Nemének parányisága felett tűnődve így ad számot az emberi lét törékeny mivoltáról: „Az asszonytól született ember rövid életű és háborúságokkal bővelkedő. Mint a virág, kinyílik és elhervad, és eltűnik, mint az árnyék, és nem állandó." (Jób könyve 14, 1–2)
A Biblia egyik legszebb s legöregebb könyve ezzel a szép hasonlattal, a kinyíló és hervadó virág képével érzékelteti a halandó ember mulandóságát. A természeti képből merített hasonlat bizonyosan már a könyv szerzője (akit többen Mózessel azonosítanak) korában is kedvelt szemléltetőeszköze lehetett a mulandó élet megörökítésének, de a metafora csak ezután, a Biblia terjedésével indul el hódító útjára."
(Gy. Szabó András)

„AHHOZ, HOGY MEGTUDJUK: KIK VAGYUNK, S MIT ÉRÜNK, TOVÁBBRA IS IRODALOM KELL, MŰVÉSZET ÉS FILOZÓFIA."

„1995. július 11. kedd: Tegnap megtaláltam életem első óriáspófetegét az erdészháztól Simontornya felé eső erdőrészben. Ezen kívül csak fehér tejet eresztő tölcsérgomba volt, de nem tudom a nevét. Úgy tudtam, az óriáspófeteg augusztusban terem. Nem is volt több, csak ez az egy. De ez hatalmas, nagyobb, mint egy futball-labda. Írni kellene, de nem tudok. Igaz, nem is erőltetem. Gyönyörű ez a falusi nyár. Mozdulatlan, rácegresi meleg van."
(Lázár Ervin: Naplórészletek)

„Az álmok a legunalmasabbak. Az álom: a legolvashatatlanabb műfaj. (Dosztojevszkijben sem bírom elviselni.) Az álmát mesélő ember: ostoba fajankó. Aki hallgatja is.
Talán arra jó mégis a feljegyzés: hogy fülön csípjük magunk. Titkolt – vagy csak épp szerényen megtűrt – hajlamainkat. Az álom: ha önmegfigyelés – hasznos diagnózis lehet."
(Sütő András)

„A Hitel húszéves. Ha néhány mondatban kellene összefoglalnom a jellemrajzát, azt mondanám, hogy egy kicsit különb mostani önmagánál. Több, mint ami látszik belőle. Ha másért nem, hát azért, mert nem tud felejteni, mert minden idegszálával – a sérültekkel is! – a magyar irodalom és a tragikus magyar sors idegrendszerével fonódik össze. Nem véletlen, hogy az utolsó években Sütő András volt az egyik leghűségesebb szerzőnk."
(Csoóri Sándor)

„A kulturális embertan tudósai szerint az ember természettől fogva kultúrlény. Csupán biológiai lényként életképtelen volna, életképessé az teszi, hogy önmaga és a természet közé iktatja a kultúrát. A kultúra az ember fizikai létezésének is feltétele. Ahhoz, hogy élni tudjon, „a kultúra szimbolikus értelemvilágához kell idomulnia, amely szimbolikusan közvetíti, és így lakhatóvá teszi számára a világot. Az embernek nincs más választása." A kultúra viszont nem képzelhető el közösség nélkül. Az egyén létének előfeltételeit a közösség biztosítja, „minden ember egy olyan kulturális közösségtől kapja tudása előzetes struktúráját, amelybe beleszületik, pontosabban, amelyben tudata kialakul".
(Görömbei András)

„Ami nélkülözhetetlen az identitás e modelljében, az az egyetértés nemcsak elvi lehetősége, hanem szükségszerűsége is. Mutatkozhat megosztottnak a magyar irodalom hagyománya, ám ennek a kijelentésnek csak akkor van értelme, ha mögötte ott van a konszenzus távlata. E nélkül nincs nemzeti közösség.
Ne várjuk tehát egy – nemcsak a célkitűzésekben vállalt, hanem valóban meg is valósított – plurális, az értékek széles körét befogadó, a szintézis távlatában látó, önmaga sajátosságára ráébredő irodalomtörténeti rendszerezést addig, amíg az értelmezés területén a közösségi azonosságtudat zavara jelöli ki a követendő utat."
(Papp Endre)

Végvári ének
Sütő András kapitány uramnak

Nyelved értünk virraszt
nemzetet vigasztal
éber gyertyafényhez
hivogat egy asztal.

(Nagy Gáspár)

Alik a tapot tervezték: Molocco Miklós | Banga Ferenc | Gyulai Líviusz | Nagy András | Jánosi Nikolett

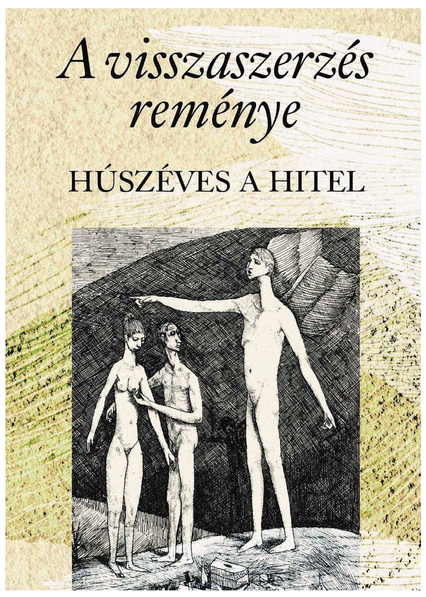

2018

(Harmincéves a Hitel)

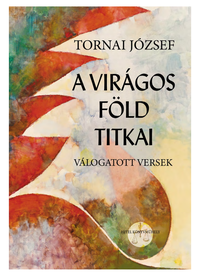

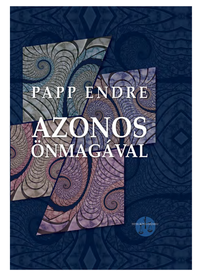

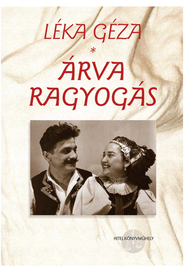

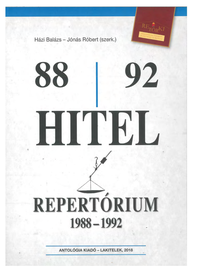

„Jelenünk *Hitel* értékőrzést végez. Konzervatív művelődésemlényt kell vallania korának süllyedő kulturális szintjével szembesülve. Védenie kell azokat a hagyományos magatartásformákat és minőségeszményt, melyek a teljes és igényes emberi létezés formáiként szilárdultak meg a történelemben. Hazafiasság, kooperáció, a valós tekintélyek tisztelete, szolidaritás, méltóság, sorsvállalás és bátor kritika – ekképp illeszthetők láncba a követendő példákat hordozó fogalmak. Sajátos a helyzet – korunk tükre –, melyben a múlt felé fordulás egyben a megújulás lehetőségét is hordozza. A felejtés divatjával dacolva emlékeztetni kell. Ez most a feladat. Ez is lehet nemzetstratégia."
(Papp Endre)

„Csoóri Sándor a *Hitel* indulásánál ugyanezt a közben eltaposott, majd vitrinbe állított, de ismert és tisztelt zászlót emelte magasra 1982/1988-ban, amikor a lélek és tudat követhető és vállalható célokkal történő, fokozatos erősítését tűzte feladatul a nemzeti értelmiség elé, a mindenre kiterjedő szellemi gyógyítás programját. Szavaira ma sem legyinthetünk: „A nemzet idestova fél évszázada megint nem tud közel férkőzni saját igazságaihoz, botlása természetéhez és saját akaratbázisához." Ezért a cél ma sem lehet kevesebb, mint „a magyarság megrontott életösztönét, stílusát, lelkületét megváltoztatni". (…) Éppen ezért ma sem mondhatunk le arról a szellemi lehetőségről, hogy a szárszói eszmeiséget ne csupán megismerjük, hanem maradandó értékeit fölkínáljuk a magyar társadalom számára."
(Tevelj Arató György)

„A nemzet közös ihlet" József Attila Ady-látomásában. Ennél kifejezőbbet, szebbet még nem olvastam. A klasszikus vagy népi szállóige- és szóláskészlet fölé, kikezdhetetlen szintre emelkedik, ahova a hiteles tanítók is törekednek. A fennköltigék és bunkó sértések akupunktúra-térképe feltárja a magyar közgondolkodás nyitott idegvégződéseit, felismeréseit, félreértéseit, baromságait. Jó és rossz válaszokat a külső és belső akadályokra, kihívásokra. Kölcsönhatásuk mindennapjaink rugója. Ha nem tetszik is, társadalmi közvélemény-nyevolúcióban élünk, zajlik az egyed- és törzsfejlődés. „Hát mi lesz ebből tekintetes úr?"
(Nagy András)

Volt mézzel...

Jaj, szerelem! Fölidézel
valakit,
ki új keserűséget volt mézzel
csitít.

(Tornai József)

Tavasz-szonáta, részlet:

mi lenne ha letépnénk a huzatban
lebegő függönyöket
s magunkra aggatnánk botcsinálta
angyalok szárnynak?!

(Nagy Gábor)

Bánrévei rapszódia

utolsó időben is sokat vártalak
ki-kiáltam a kapuba hátha befutsz
de oszt hogy teli lett a talpam visszamentem
ültem csak mint a kopott gyöngy és ritam
sirottam azt a szép legényületedet
meg magamat is hogy e végre juttam
hiszen tudod a hamut se vittem már az útig
csak oda a lépcső tövébe
sokat sírok fiam nagyon sokat
jól se látok s a fülemből se tisztul már ki
az a sok-sok vonatfütty soha
Bizony, kedves fiam...
de a csuda verje meg ezt a Budapestet,
én nem értem, milyen népek élnek itt,
hogy saját hangomon kopik belőlem az Isten,
pedig mindegy már nekem: akár a Nap, akár a lámpa,
úgy ülök itt, fiam, életre-halálra.

(Léka Géza)

Kivirágzott égbolt

A magasság fehér favirággal telt meg,
mintha még az ég is cseresznyefa volna,
fekete ágakkal behálózott felleg
veti árnyékát az alatta állókra

(Ágh István)

Eretnek ima

Csoóri Sándor 80. születésnapjára
Lázadnom kéne ellened,
s ha apám volnál, megtagadnálak,
de te nagyapám lehetnél,
dédapám,
ki ha fejem bübjára barackot nyom,
felvillanyoz égi áramkörökkel,
miket izenként földelnek le a családfák.

(Falusi Márton)

A. Szabó Magda | Ablonczy László | Acs Margit | Ágh István | Alexa Károly | Balogh Károly | Banga Ferenc | Bárdos Ferenc György | Bíró Zoltán | Bogár László | Borbándi Gyula | Bágyi László | Czine Mihály | Csákány János | Csengey Dénes | Csenki Tibor | Csoóri Sándor | Csurka István | Dippold Pál | Domokos Mátyás | Dobrentei Kornél | Dr. Lukátos István | Drobek Ödön | Elek István | Fakusi Márton | Fekete Gyula | Fodó Sándor | Fűr Lajos | Gombos Gyula | Gombos Katalin | Görömbei András | Gyulai Líviusz | Hahner Péter | Hajdú Gyula | Hegyi Gyula | Hites Kastor Lajos | Hlavács Tibor | Hodosi Pál | Horváth Csaba | Horváth Imre | Jánosi Nikolett | Kabdebó Lóránt | Kántor Lajos | Kelemen Zoltán | Kiss Ferenc | Kiss Gy. Csaba | Kocsárdy Gyula | Kovács Vilma | Lackfi János | Lőrincz Csaba | Lőrincze Lajos | Lovas Dániel | Lövétei Lázár László | Magyar Bálint | Magyar Csilla | Magyar Gábor | Magyar Gyula | Nemeth Ágnes Piroska | Nagy András | Nagy Csilla | Nagy Gábor | Nagy Gyula | Németh Zoltán | Oltyán Ferenc | Orbán János Dénes | Pap Károly | Papp Endre | Pap Károly | Pilinszky János | Pomogáts Béla | Pór Péter | Prőhle Gergely | Pusztay János | Rácz Olivér | Rigó Béla | Rónay László | Sajó Sándor | Sándor Iván | Sárközy Péter | Simon Zoltán | Sipos Lajos | Sütő András | Szabó Ferenc | Szabó Lőrinc | Szakolczai Attila | Szarka László | Szávai Géza | Szegedy-Maszák Mihály | Szeifert Judit | Szentmihályi Szabó Péter | Szepesi Attila | Szilágyi Domokos | Szörényi László | Tabi László | Tamás Attila | Tarjányi Zoltán | Tasnádi Kovács Imre | Tóth Dezső | Tőzsér Árpád | Vajda Barnabás | Vas István | Vasy Géza | Vekerdy Tamás | Vörös Sándor | Weber Antal Károly | Weöres Sándor | Zalán Tibor | Zelei Miklós | Zsávolya Zoltán | Zsámbéki Gábor | Zsille Gábor